

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra DANSKE VERS

Citation: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik Bd. 4: Danske vers", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 4: Danske vers*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 155. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen06val-shoot-idm140125918683920/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 4: Danske vers

omstændigheder; de indre vil blive nærmere belyst i den samlede efterskrift (bd. IX).

Imidlertid har de med hinanden at gøre – og med påstanden om „sprængthed“. Når SC ikke har kunnet godtage udtrykket, ligger vægringen i forlængelse af den holdning, han hidtil havde haft til offentlighedens opfattelse af ham. Hans bøger traf stadig ikke den rette Adresse, og det afholder ham fra at give sig i *Kast med nordisk Erobring* – og når han nødtvungen bosætter sig i Danmark oktober 1911, skyldes det først og fremmest hensynet til børnenes skolegang og familiebladet *Lolland-Falsters Folketidende*, hvis redaktionelle hovedledelse han kunne overtage efter den hidtidige redaktør, svogeren Aage Jordans fratræden. Det er da heller ikke den største entusiasme, der ligger bag udgivelsen af *Danske Vers*. I et brev til Peter Nansen fra februar 1911 skriver han: *Hr. Bojesen har maaske sagt Dem, at jeg i 1912 har 25-Aars Jubilæum og mener, at noget maa foretages i den Anledning* (N. B. Wamberg: *Digterne og Gyldendal*, 1970, p. 209), men dette „noget“ kunne kun foretages på grund af vennen Edith Rodes hjælp. Hun nævner selv i en artikel i *Verden og Vi* 11.12.1921 (jf. udgiverens forord, bd. I), at SC havde hørt så tit, at han var vanskelig at forstå – eller maaske bare svær at sælge. *Vi skubber undertiden Stene hen for hinanden[s] Fod næsten uden at tænke over det. – Sophus Claussen kunde let have sprunget over Stenene, men han havde mistet Lysten til at gøre det. – – Nu fik han Lyst igen.* Og andetsteds fortæller hun, at SC som svar på en opfordring til at komme hjem i et brev fra Paris marts 1908 skriver: *– Paa mig bliver de altid arrige – hvad Pokker jeg rører ved. – Der er for det andet min Poesi. Det er blevet vedtaget, at man ikke kan forstå den. Og jeg hører det saa ofte, naar jeg er imellem Landsmænd, at jeg aldeles taber Lysten til at gøre mig forstaaelig – –.* Det var hende, der gav ham lyst igen ved at påtage sig arbejdet som hans sekretær, og det er berettiget, når hun senere i den citerede artikel (*Berlingske Tidende Aften* 16.7.1931: *Mit Billede af Sophus Claussen*) hævder: *Jeg siger det med Stolthed: Det var mig, der*

tvang Sophus Claussen, ikke til at skrive – for de fleste var skrevet i Forvejen, og ikke til at digte, for det kunde han ikke have ladet være med – men til at samle *Danske Vers, Den Bog, der gav ham tilbage til Offentligheden*.

Hvordan reagerede da offentligheden, da bogen udkom den 24.4.1912? *Nordisk* – i hvert fald dansk – *Erobring* kan man godt tale om; den rette *Adresse* synes mere tvivlsom. Helge Rode lagde ud med en stor anmeldelse i *Lolland-Falsters Folketidende* 11. og 12.5.1912, optrykt i *Illustreret Tidende* 12.5.1912. Han indleder med at konstatere, at der af den unge *elskverdige Faun, der gnaskede Druer, og nappede Blade og Blomster fra alle Slags Træer og Buske nu ogsaa er blevet en Vismand*. SC har rejst et *lyrisk Monument, der vil blive staaende ved Siden af de ypperste i vor Litteratur*. Dernæst vover han den påstand – apropos *Stamtavle* – at ikke Heine, men Byron har været SC's far og lærermester. Heine kunne være *pathetisk*, SC er det næsten aldrig (. . .) *Derfor fremtræder de høje Guder hos ham kun sjældn i deres fulde Vælde; Amoriner og Fauner løber jo ud og ind imellem deres Ben, naar de vil rejse sig*. Byron nærede f. eks. *en vis grandseigneur Ringeagt for Rimet og „Metieret“ i det Hele taget*. Men hvad der kan virke tilfældigt og skødesløst hos ham er blevet til *bevidst Kunst* hos SC, på den måde, at han rendyrker *den overraskende Vending og det forbavsende Rim (. . .) mere end Rytmen*. Alligevel forsynder digteren sig undertiden også på disse områder med den *Fare (. . .)*, at han *nu og da er dunkel*. Det gælder først og fremmest *I Løvens Tegn*, der bliver indgående dissekeret og forklaret, det gælder andre, men via de *kostelige Skæmtedigte* (afsnit V), der er *rige paa Overraskelser, paa Fyndord, brogede Indfald og snurrigt Dybsind*, når HR frem til en slags bestemmelse af SC's poesi, der er *bleven stadig mere gennemtrængt af Aand (. . .) det aabne Sinds frie Religion*. Byron forlades til fordel for Shelley, hvis *dybe og anelsesfulde Pantheisme er falden som Foraarsregn paa hans Hjerte*, f. eks. i *Vaaren og Træet*. Af faunen er der således blevet *en Vismand*, der blidt og kærligt kan skrive om de nu døde venner: Ingeborg Stucken-